

Bolest' v srdci matky/ otca – 1. časť

Keď dospelé deti odmietnu svojich rodičov a odídu preč, alebo sa s rodičmi nechcú stretnúť, častokrát sa stane, že rodičia nepochopia, že to oni sami svojimi rozhodnutiami a skutkami a svojim vlastným správaním k takémuto správaniu svojich detí prispeli a rodičia sa nedokážu zmieriť s tým ako sa k nim ich deti zachovali.

Potom častokrát rodičia povedia svojim deťom aj veľmi silné slová : Nikdy sa s tým nezmierim ako sa ku mne moja dcéra/syn zachoval a prisahám, že mu to nikdy v živote neodpustím. Prisahám, že nikdy neodpustím to, ako nevďačne sa ku mne moje deti zachovali.

Potom rodičia naozaj nedokážu svojim deťom odpustiť, pretože im to nedovolí ich neprijatie a pýcha obete a nadradenosti, ale aj bolesť v ich srdci, ktorú vytvorila nevďačnosť.

Až keď rodičia dokážu prijať, že ich deti majú právo sa k nim zachovať tak, ako sa zachovali a prijmú za to svoju zodpovednosť, tak energia nevďačnosti a pýchy obete, ale aj nadradenosti ustúpi a dovoľí im, aby mohli tie prisahy, ktoré voči svojim deťom povedali zrušiť. Energiu „Nevďačnosti“ v rodičoch vytvorila pýcha obete ako svoje vlastné dieťa.

Pýcha obete sa potom častokrát tvári , že ona to všetko pochopila a že teda ona ustúpi zo svojej pozície neodpustenia. Avšak aj keď rodičia prijmú svoju zodpovednosť za to ako svoje deti vychovávali a následne pochopia a dokážu prijať prečo sa a k nim ich deti tak zachovali, tak pýcha obete aj tak chráni to svoje dieťa – čiže pýchu nevďačnosti a chráni ju tým spôsobom, že ju skryje do srdca rodičov ako bolesť matky, alebo ako bolesť otca a stále nedovolí rodičom, aby svojim deťom odpustili.

Až keď rodičia bez podmienok dokážu prijať, že ich dcéra/syn mal právo sa k nim zachovať tak, ako sa zachoval, tak sa energia nevďačnosti rozpustí a oni dokážu prijať svoju zodpovednosť v tých širších súvislostiach a potom sa rozpustí a stratí aj bolesť matky, aj bolesť otca a vtedy už rodičia dokážu svojim deťom odpustiť,

Prosím, o hlbšie vysvetlenie tohto vzorca správania.

Ocitla som sa vo veľkom sedliackom dome. Som malé asi päť ročné dievčatko.

V dome je priestranná kuchyňa, kde je postavená veľká pec, pri ktorej stojí moja mama a niečo varí. Ja však mám v sebe veľmi zvláštny pocit. Niekde v mojom vnútri cítim, že je to moja matka, ale nechcela som ju ako moju matku vôbec pomenovať. Najprv som chcela povedať, že pri peci stojí nejaká žena, ktorá varí, ale potom mi prišlo, že to nemôžem urobiť, lebo ja predsa viem, že je to moja matka. Avšak necítim smerom od nej ku mne žiadnu lásku a ani vrúcnosť.

V kuchyni je ešte veľký drevený stôl a v kúte stojí malá kolíska. Ja viem, že v nej leží a spí môj malý braček, ktorý má len deväť mesiacov a ešte nechodí. Ja som schúlená v kúte za pecou a som tam preto, lebo nechcem, aby ma matka videla, ako keby som radšej ani nebola.

Braček sa zobudil a začal plakať. Matka zakričala moje meno a stroho mi povedala, aby som prišla k tej peci a miešala cibuľu, ktorú predtým začala dusiť. Zdvihla dohora ukazovák a prísne mi prikázala, aby mi cibuľa neprihorela. Bolo to pre mňa veľmi ťažké, lebo ja som do toho hrnca ani poriadne nevidela. Avšak matka mi podala varechu do ruky a išla ku kolíske za bratom. Ja som si pritiahla malý stolček k peci a postavila som sa naňho, aby som videla na dno hrnca a miešala som cibuľu. Matka zobrala bračeka z kolísky do náručia a pretože bol hladný, začala ho kojiť.

Mne však tá cibuľa zhorela, pretože som nevedela, čo s ňou mám urobiť a ani som nevedela, kedy je už dostatočne udusená.

Keď matka nakojila brata, prišla za mnou k peci a pozrela sa do hrnca a nahnevane mi povedala, že prečo som tú cibuľu nechala spáliť, že je celá čierna. Kričala na mňa, že prečo som ju nezavolala, keď už bola cibuľa hotová a bola udusená.

Ja som jej potichu povedala, že som cibuľu len miešala a nevedela som keby bude hotová. Matka mi na to nahnevane povedala, že som nevďačná a že jej v ničom nepomôžem, že ona sa o nás všetkých musí starať a že všetko musí v celom dome urobiť len ona sama. Udrela ma dlaňou po chrbte a povedala mi, že aby som išla preč, aby som jej zmizla z očí, že nech ma radšej nevidí.

Tak som vybehla von z domu a utekala som pod les na lúku, kde tiekol malý potôčik a tam som si sadla do trávy a plakala. Bála som sa vrátiť domov, pretože mi matka povedala, že sa jej nemám ukazovať na oči. A tak som na lúke sedela, až kým sa zotmelo a medzitým som aj zaspala. Prebrala som sa zo spánku a počula som ako niekto volá moje meno.

Bol to otec, ktorý ma hľadal a počula som aj v sne jeho hlas. Tak som rýchlo vstala a rozbehla sa za hlasom otca. Keď som pribehla k otcovi, bol veľmi nahnevaný. Vybúchnátoval ma po chrbte a kričal na mňa, prečo som ušla z domu a prečo matke vôbec nepomôžem, keď ona sa musí starať nielen o mňa, ale aj o môjho brata. Otec sa ma nahnevane spýtal, kde sa vo mne berie taká veľká nevďačnosť, keď oni sa spolu s matkou tak veľmi snažia, aby som mala všetko čo potrebujem a ja ani neviem prejavíť štipku vďačnosti tým, že by som matke trochu pomohla.

Avšak ja som vôbec nechápala, čo zlé som urobila, že sa matka aj otec na mňa tak veľmi hnevali, pretože ja som urobila iba to, čo mi matka prikázala.

Keď som spolu s otcom prišla do vnútra domu, matka sedela za stolom a držala v náručí môjho brata. Matka sa nahnevane na mňa pozrela a oborila sa mňa slovami, že kde som sa celý deň túlala a či nevidím koľko má ona práce ?

Matka sa ma so zlosťou v hlase spýtala, prečo nie som ochotná jej ani trochu pomôcť?

Potom nahnevane pokračovala a povedala mi, že keď som tak veľmi nevďačná a nevážim si všetko to, čo ona pre mňa robí, tak dnes nedostanem žiadnu večeru a pôjdem spať hladná.

Aby som si začala vážiť to, čo ona spolu s otcom pre mňa robia, tak odteraz dostanem jedlo len vtedy, keď si ho svojou prácou zaslúžim.

A pretože som bola nevďačná, tak nebudem odteraz spávať spolu s nimi v izbe, ale budem spávať za pecou v kuchyni a do izby sa vrátim až vtedy, keď si to zaslúžim.

Ja som matke nič nepovedala, pretože mám v sebe veľký strach niečo povedať.

A tak mlčím a mám v sebe veľký zmätok a chaos a vôbec nechápem čím som sa previnila, pretože som urobila len to, čo mi matka prikázala, ale jej to nestačilo.

V podstate čokoľvek, čo som od tejto chvíle urobila, nebolo dostatočne dobré, alebo to bolo málo. Buď som sa málo snažila, alebo som bola málo vďačná a podľa matky som bola lenivá.

A tým, že ma potom matka častokrát buchnátovala, alebo iným spôsobom ponížovala, keď som neurobila prácu, tak ako si to ona predstavovala, stávala som sa čoraz mlkvejšou. Postupne som všetku prácu v dome zastala ja sama a moja matka nerobila nič, len sa hrala s mladším bratom.

Keď som mala dvanásť rokov, prišla k nám domov na návštevu veľmi pekná žena aj s manželom a s troj ročným chlapčekom. Ja som najprv nevedela, kto je tá žena.

Žena sa na mňa usmiala a pohladila ma po líci a povedala mi, že je mojou krstnou mamou. Vysvetlila mi, že bola osem rokov preč v cudzine a tak ma naposledy videla len ako malé dievčatko, keď som mala štyri roky. Preto sa teraz prišla pozrieť ako jej krstná dcéra vyrástla.

Potom mi ešte veľmi láskavo povedala, že ona je sestrou mojej matky.

Ja som bola prekvapená, že mi matka o svojej sestre nikdy nepovedala jediné slovo.

Nič som však na to, čo som sa dozvedela, tej krásnej žene nepovedala.

Žena sa prekvapene otočila k môjmu otcovi a spýtala sa ho, prečo nerozprávam. Otec jej povedal, že ja som stále taká tichá a že vôbec nehovorím. Avšak otec jej nepovedal, že nerozprávam preto, lebo sa so mnou nikto nerozpráva. Potom sa spýtala otca, či chodím do školy, ale otec jej prekvapene odpovedal, že nie, pretože kto by sa potom postaral o dom, keby som chodila do školy.

Vtedy do ich rozhovoru zasiahla moja matka a nahnevane povedala, že ja aj tak nič neurobím poriadne a že ona musí všetko po mne opravovať. Nahnevane tej krásnej žene vysvetľovala, že som veľmi nevďačné dieťa, že som tvrdohlavá a spurná a že majú so mnou veľmi veľa práce a starostí. Zase som vôbec nechápala o čom moja matka hovorí, pretože ja som si myslela, že poslúcham matku aj otca na slovo a že všetko urobím tak, ako mi prikážu a chcú.

Krstná matka potom povedala mojim rodičom, že teraz nemajú s manželom veľa času, lebo sú na ceste domov, ale že by bola veľmi rada, keby som ju v lete prišla navštíviť.

Na to jej moja matka povedala, že to vôbec neprichádza do úvahy, pretože v lete je najviac práce na poli a keby som odišla preč, nemal by kto pomáhať na tom poli otcovi.

Na to sa moja krstná matka pozrela na moju matku a spýtala sa jej, čo vlastne robí ona sama, keď ja sama, ako to nevďačné, neposlušné a vzpurné dieťa, zastanem všetku prácu v dome a pomáham aj otcovi s prácami na poli. Moja matka sa nahnevane ku krstnej mame otočila a povedala jej, že ona sa predsa stará o ich syna, ktorý je ešte veľmi maličký.